

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות ז.

עין משפט נר מצוה

ז.

בו א מיי פיי מהל
 אשות הלי ט סמג
 עשין מח טו"שע א"הע ס"י
 סו סמ"ג ב:
 בו ב מיי פ"צ מהל
 מירוח הלי כ"א:
 בה ג מיי פ"ט מהל
 שמיטה הלי א סמג
 עשין סג טו"שע י"ד ס"י
 לג סמ"ג א:
 כב ז מיי פ"ל מהל
 שבת הלי יד סמג
 לאוין סה ועשין מח טו"שע
 א"הע סמג ס"ג סמ"ג א
 וטו"שע א"ח ס"י רפ סמ"ג
 ב:
 ה מיי פ"צ מהל
 נכרות הלי ט ומיי
 פ"י מהל אשות הלי ה
 סמג עשין מח טו"שע
 א"הע ס"י סג סמ"ג ד:
 לא ו ז מיי פ"צ מהל
 אשות הלי י"ג סמג
 נכרות הלי ט סמג
 שס טו"שע שס סמ"ג ו:
 לב ח מיי פ"י מהל
 אשות הלי י"ב סמג
 שס טו"שע שס סמ"ג ב
 וט"ע מ"מ:
 לג ט מיי פ"צ מהל
 נכרות הלי סמג שס
 טו"שע שס סמ"ג ו:

תוספות ר"ד

א"ל והא לא כתיבא
 בתובה ואסרו חכמים
 לשהות אדם את אשתו
 שעה אחת בלא כתובה
 א"ל איתפסיה מטלטלי
 שיערו כתובתה פ"י שהיה
 משוכן ביה עד שיכתבו
 לה שטר כתובתה: א"י
 חלבו א"ר אדא בר אבא
 אמר רב א' בתולה וא'
 אלמנה טעונה ברכה [כל]
 שבעה פ"י טעונה ברכות
 כל ז' ימים ולקמן מוקי לה
 בראיכה פני' חדשות: ומי
 אמר רב הכי והא"ר הוה
 אלמנה אינה טעונה ברכה
 כל ז' אלא יום א'. ל"ק כאן
 בבחור שנשא אלמנה כאן
 באלמון שנשא אלמנה.
 מיתובי מברכים בתולה
 ז' ולא אלמנה יום א' מאי
 לאו לאלמנה שנשאת
 לבחור. לא לאלמון. אבל
 לבחור מאי ז' א"ה
 לימי' מברכין בתולה ז'
 ולא אלמנה שנשאת לבחור
 ז' ולא אלמנה שנשאת
 לאלמון יום א'. מילתא
 פסיקא קמי' ליכא בתולה
 דבצירא מז' פ"י ואפילו
 נשאת לאלמון. וליכא
 אלמנה דבצירא מז' א':
 אלא הא דתניא שקדו
 חכמים על תקנת בנות
 ישראל שיהא שמח עמה
 ג' ימים במאי אי בבחור
 הא אמרת ז' אם באלמון
 הא אמרת יום א'. איבעית
 אימא בבחור ז' לברכה ו'
 לשמחה איבעיא באלמון
 יום א' לברכה ו' לשמחה:

זכי בעילה אית לן למשרי אע"ג דליכא לערא כיון דלא הוי פסיק
 רישיה לענין פתח כיון דאפשר להוצאת דם בלא עשיית פתח
 דמנוכה לעיל (דף ה:) ומשני הכא פקיד ולא עקיר דקסבר דם חצורי
 מיחבר והוא הדין דהוי מני' לשנויי דלפתח הוא כר"ך אלא לפי מאי

דקיס ליה דלדס הוא כר"ך משני ליה
 ומימה דהא שמואל צנלמלכה שאינה
 כריכה לגופה סבר לה כר"י יהודה
 כדלמרי' צפ"י (ה) הנחנין (ד' פה. וסס) וצפ"י
 כל הדדיר (זחסס ד' זכס.) ועוד דמדבר
 שאין מתכוין דשרי ר"ש ה"ל לאקשויי
 ולא ממלכה שאינה כריכה לגופה
 כיון דרוכ צקיאל ולא הוי פסיק רישיה:

בתוך שהותרה לצורך פירוט
 לצורך אולם נפש הותרה
 נמי שלא לצורך אולם נפש וצנצנ
 שיהא צורך הנחת היוס אש וצנצנ
 קיוס מלוה ציו"ט כהיא דהולאת
 קטן למולו וספר תורה לקרות צו
 ולצנצנ לזאת צו (צ"ה דף ז' יב.) אלא
 שלא לצורך היוס כלל לא כמו הולאת
 אצנים דמיחייב והאופה מיו"ט לחול
 לרב חסדא דלמר לוקה (סס דף כ"ה)
 משום דלית ליה הולאת ושמיעת עולם:
 נדבה דשרי לצ"ה (סס דף כ:) היינו
 משום שלא יהא שלמך מלא ושלמן
 רצך חסר ומולא חמך בתוך צימו
 דלמרינן צפ"ק דפסיחס (דף ו. וסס)
 דכופה עליו כלי ולא שרינן לשורפו
 משום מתוך היינו משום דלסור
 לשורפו מדרבנן משום מוקלה דלסור
 לטלטלו אלא אין לומר דליירי
 כשצטילו דמכל מקום מדרבנן מלוה
 לשורפו והוי צורך היוס דצנצנלו
 דרבנן נמי שרינן היכא דליכא למימר
 מתוך הוא דפליגי צ"ש וצ"ה (צ"ה)
 דף ז' צ' צנצנל גיד הנשה ציו"ט
 ואכלו דלצ"ש דלית להו מתוך לוקה
 וצ"ה דלית להו מתוך אין לוקה
 כר"ך לומר אע"ג דלא חשיב אולם נפש

משום חסור דרכיו עליה מכל
 מקום צורך היוס הוא כיון דלחיל
 ליה ונראה לר"י דהולאת מיעוק לטייל
 הוי צורך היוס ומייה הולאה לצורך
 נכרי נראה דלסור ומה שנהגו עתה
 להוליא לצורך נכרי היה נראה לרשב"א
 משום דרשות הרבים דידן לא הוי
 אלא כרמלית דאין רחצין ט"ז אמה
 וגזי יו"ט לא גזור רבנן כי היכי דלא
 תקון רבנן עירובי חצירות ציו"ט
 כדמשמע בר"ש פקס שני דצ"ה (דף
 טו:) דלמר יו"ט שחל להיות ערב
 שבת כו' רבי אומר מערבין עירובי
 חצירות אצל לא עירובי תחומין לפי
 שאתה חוסרו דצבר האסור לו ואי
 אתה חוסרו דצבר המותר לו אלמא
 מיתבי

פטור. וקיימא לן פטור ומותר לכמהלם צילאות שבת (שבת דף טז.)
 קשיא למאן דלסר דהאי נמי להוליא דם הוא: **הסס**. גזי ליהא:
פקיד. כנוס צידה: **ועקיר**. כולו מן הבשר ועומד לזאת: **הכא**.
 דם בתולים: **פקיד הוא ולא עקיר**. לגמרי אלא נצלט קמא צכתיס

אע"פ שאינו מחובר כשאר דם
 האברים אלא כנוס מיהו דומה
 למחובר הוא שאינו מוכן לנצלת
 כלימה: **אספוס מטלטלי**. מנו לה
 מטלטלין תחת ידה צמסכו לשיעבוד
 כמזבחה עד שיכתבו שטר כמזבחה
 צשעבוד קרקעות: **מאי דעסיך**.
 למשרי ציו"ט יומר מצשבת: **לצורך**.
 אולם נפש כגון שמיטה: **מוגמר**.
 צשמיס על האס לגמר את הכליס
 ואת הגדים: **עלין אמר קרה לכל**
נפש דבר השוה לכל נפש. מותר.
 ובעילה שוה לכל אצל מוגמר אינו
 אלא למפונקיס: **ומי איכא הוראה**
לאיסור. ומי קרי חסור הוראה.
 משום דכל אדם רשאי להחמיר
 והאוסר אין זה סמיכת דברים שאפי'
 מן הספק שאין ההלכה צרוורה לו
 הוא צל חוסר אצל הממיר סומך על
 שמועתו או על סכרת חכמתו והיא
 הוראה: **הורוה צ"ה**. משנה היא
 צמסכת נזיר צהילני המלכה שילא
 צנה למחמנה ודורה שבע שנים
 צנויר צ"ה צחולה לארך ועלתה לארך
 הורוה צ"ה שפתה נזירה עוד ז' שנים
 אחרות: **חוט השדרה שפסק צרונו**.
 טריפה: **טעונה ברכה**. צרכת
 חמייס: **צועו אלמון הוי**. דלמר
 מר אצנן זה צועו וכבר היו לו לי'
 צניס ושלמיס צנות צצכא צתלה (דף
 סג): **האמרס שבעה**. דמדלינה
 טעונה דקאמר רב הונא חוקימנא
 דלינה טעונה שבעה מכלל דטעונה
 דקאמר רבי אלא שבעה:

מבצין
 הכי אמר ר' אבהו שאל ר' ישמעאל בן יעקב דמן צור את רבי יוחנן בציידין
 ואנא שמעי מהו לבעול בתחלה בשבת ואמר ליה אסור והלכתא יומתר
 לבעול בתחלה בשבת: אמר רבי חלבו אמר רב הונא א"ר אבא בר זבדא
 אמר רב אחת בתולה ואחת אלמנה טעונה ברכה ומי אמר רב הונא
 הכי והאמר רב הונא אלמנה אינה טעונה ברכה לא קשיא כאן בבחור
 שנשא אלמנה כאן באלמון שנשא אלמנה ואלמון שנשא אלמנה לא
 והאמר רב נחמן אמר לי הונא בר נתן תנא מנין הלברכת חתנים בעשרה
 שנאמר ויקח עשרה אנשים מוקני העיר ויאמר שבו פה וישבו ובוועו
 אלמון שנשא אלמנה הוה מאי אינה טעונה ברכה אמר רב הונא אינה טעונה
 ברכה כל ז' יאבל יום אחד טעונה ברכה אלא הא דתניא שקדו חכמים
 על תקנת בנות ישראל שיהא שמח עמה ג' ימים במאי אי בבחור האמרת
 שבעה אי באלמון האמרת יום אחד איבעית אימא: **באלמון יום אחד לברכה**
 חושלשה לשמחה ואיבעית אימא בבחור שבעה לברכה ושלשה לשמחה

לא תקון עירובי חצירות ציו"ט והוא הדין דלא גזרו בצמלית והא דקיימא לן צפרק אמרו לו (בכ"מ דף ז' יב.) וסס) וצפרק קמא דצ"ה (דף ז' יב.) וסס)
 דיש עירוב והולאה ליו"ט נראה דליירי צעירובי תחומין וסוד חור צו דמתחר שאינה מעורבת אין ללמוד ממנה לכרמלית דחמיר טפי כמו
 שפירשמי צמסכת שבת (דף קי.) ועוד נראה דהא דקיימא לן דיש עירוב והולאה ליו"ט צעירובי חצירות מייירי מדבעי למימר צפרק אמרו לו
 (בכ"מ דף ז' יב.) וסס) דאין עירוב והולאה ליו"ט כ מדתנן התם חס היתם שבת והוליאו צפיו חייב וכן צ"ה (דף ז' יב.) וסס) צעי למידק דאין עירוב
 והולאה ליו"ט מדשור צית הלא להוליא קטן ולולב והיינו עירובי חצרות דהשתא מוכח לה שפי' מדשור והולאה דלא גזרו רבנן אעירובי חצירות
 אלא משום הולאה מעומין אין עניינה להולאה והא דקאמר ואי אתה חוסרו דצבר המותר לו היינו משום דמותר להוליא
 לצורך: **אלא** מעתה יהא מותר לעשות מוגמר ביו"ט. ואס תאמר לדידיה נמי תקשי וכי לא סבר דלמרינן מתוך הא טעמא
 דצ"ה הכי הוא יש לומר שהיה סובר דטעמא דצית הלל משום דאין עירוב והולאה דקא ס"ד מעיקרא צ"ה אע"ג דהתם פריך
 עלה דלמא לרב פפי לא שמי' לה ועו"ל שהיה סובר הותרה שלא לצורך וצנצנ שיהא דבר הרגיל ולהכי פריך דזה אינו רגיל טפי
 ממוגמר: **אמר** ליה אמר דבר הצריך לכ"כ נפש קאמינא וצבי צריך לכ"כ נפש. וכן צ"ה וקשה לר"י דלמר צסוף פ"צ דצ"ה (דף
 כג.) מהו לכבות הנר מפני דבר אחר ומסיק דלסור הא הכא שרי מכוון דלרץ לכל נפש וי"ל דהכא דוקא צבעילה ראשונה דמלוה היא דהוי
 צורך מצות היוס אצל שאר צעילות אין כל כך צורך היוס ועו"ל לשבו הנר מפני דבר אחר הוא כמו מכשירין דאפילו צנצנל נפש חסור וכן
 מוכח התם דפריך עלה מראה דמתיא דמכבין את הצקעת כדי שלא יעשן הצית ומשני הוה רבי יהודה היא דשרי מכשירי אולם נפש
 כי קאמינא לרבנן: **והלכתא** מותר לבעול בתחלה בשבת. ולא מיישינן שמא ישחוט צן עוף והאס סמיכין למיעבד סעודה צשבת:

צמקלהוט

(א) וביים הראשון מקרא
 קדש וביים השביעי
 מקרא קדש יתרה לבם
 כל מלאכה לא יעשה
 בהם אך אשר יאכל לכל
 נפש הוא לבדו יעשה
 לבם: שמות יב טו
 ויקח עשרה אנשים
 מוקני העיר ויאמר שבו
 פה וישבו: רות ד ב

תורה אור השלם
 1. וביים הראשון מקרא
 קדש וביים השביעי
 מקרא קדש יתרה לבם
 כל מלאכה לא יעשה
 בהם אך אשר יאכל לכל
 נפש הוא לבדו יעשה
 לבם: שמות יב טו
 ויקח עשרה אנשים
 מוקני העיר ויאמר שבו
 פה וישבו: רות ד ב

מוסף רש"י
 פטור. ומותר לאין סוף
 תיקון. ורבנן נמי לא גזרו
 כה שבות משום נערה (שם
 וסס) הורה רבי כ"י
 יעקב. שגא משה לכו
 והורה להחמיר ולא סמך
 על דברי (תולין ד"ה).